

Tajné učení Rosekruciánů
UNIVERZÁLNÍ
PLAMEN ŽIVOTA
V tajném učení Rosekruciánů
nalezneme následující
Pátý aforismus:
Pátý aforismus
V. Jeden je
Plamen života.
Mnohé jsou
jiskry v Plameni.
Jakmile je Plamen
zažehnut, rozněcuje
vše ve svém rozsahu.
Oheň je ve všem
a všude;
v jeho působišti není nic
temného ani chladného.
V tomto Pátém aforismu
stvoření je rosekrucián
směřován, aby věnoval
svoji pozornost
konceptu
universálního života –
života Světové duše,
prostupující všechno
všude ve své
sféře existence.
Tento koncept
Světové duše jako
hořícího ohně života,
přetrvávajícího
v celém vesmíru
ve všech jeho částech,
je reprezentován
rosekruciány
symbolem kruhu vyplněného
planoucím ohněm.
Symbolem života
byl vždy
ve všech okultních učeních
planoucí oheň.
Věčný universální oheň,
či plamen,
který rozněcuje vše,
co se vystaví
jeho působení,
přesto vždy zůstává
nezměněn a neztlumen
ve své esenci,

byl vždy oblíbeným
symbolem okultistů
pro universální život
v projevu.
Když je pojem „duch“
užíván k označení „života“,
pak plamen či oheň
byly vždy
symbolem ducha.
A vskutku, plamen
je nejvhodnější
symbol pro život,
který nás může napadnout.
Neboť plamen, ačkoliv
vždy zůstává stejný,
není nikdy složen ani
dvě následující vteřiny
ze stejných částic či jisker.
Plamen samotný
ve své esenci
vždy zůstává stejný
a nezměněn,
přesto jeho projev
je vždy doprovázen
a spojen
s objevováním
a mizením bezpočtu
malých částic
materiální substance,
které rozněcuje do jisker,
pak ničí v procesu hoření,
a následně
nahrazuje jinými
podobné povahy.
A tak je tomu
s universálním životem.
Vždy přetrvává
bez obměny a změny
ve své esenci,
přesto projevujíc se
neustále
skrze a v bezpočtu
materiálních forem,
které přicházejí a odcházejí
a jsou postupně
nahrazovány jinými formami.
Forma se objevuje,
je pohlcena a zaniká
– přesto Plamen přetrvává
a přežívá všechnu změnu.

Ti, kteří se ponořili
hluboko do
esoterických učení,
si jsou vědomi,
že je zde mnoho dalších
dobrých důvodů,
proč je plamen či oheň
nejlepším možným
symbolem života,
ale nebylo by
vhodné zacházet
v tento čas
a na tomto místě
do těchto dalších důvodů.
Bylo původně
učení vědy,
že vesmír
byl složen
ze dvou velkých tříd
věcí, jak následují:
(1) Živé věci a
(2) Neživé věci.
Do první třídy
byl zařazen všechn
lidský a zvířecí život,
alespoň po čas jejich
živé existence; rostliny
byly poté
přidány vědou.
Do druhé třídy
byly zařazeny
všechny věci pod
úrovni zvířecí či rostlinnou;
bylo učeno,
že minerály,
chemické elementy atd.
byly zcela bez života.
Ale esoterické školy
myšlení
vždy trvaly
na principu, že
ve vesmíru není
nic bez života –
že vše bylo proniknuto
životem v nějaké formě,
stupni, nebo fázi.
A hle! Moderní věda
konečně dosáhla bodu,
kde plně souhlasí
s tímto důležitým

bodem.
 Věda prakticky
 vytvořila protějšky
 dvojatomů
 či „živých krystalů“ –
 vytvořila uměle,
 v laboratořích,
 stvoření podobná těmto
 spojením mezi minerálními
 a zvířecími formami.
 Dvojatomy jsou
 malinké geometrické formy
 složené z drobné skořápky
 křemitého materiálu
 uzavírající nepatrnou kapku
 plasmu, jakožto tmelu.
 Tato stvoření
 jsou viditelná
 pod mikroskopem
 a jsou tak malá,
 že by jich mohly
 být posbírány tisíce
 na hlavičce špendlíku.
 Tak blízce
 připomínají krystaly,
 že je třeba velmi
 pečlivého zkoumání,
 aby je bylo možno
 rozlišit od pravých krystalů;
 a přesto jsou živé,
 a předvádí všechny
 funkce života.
 Krystaly, jak víte, se rodí,
 rostou, žijí
 a mohou být zabity
 chemikáliemi či elektřinou.
 Někteří badatelé
 objevili náznaky
 základních rozmnožovacích
 funkcí v určitých krystalech.
 Vědecký spisovatel
 řekl: „Krystalizace,
 jak nyní poznáme,
 není jen pouhé mechanické
 sdružování mrtvých atomů –
 je to zrození.“
 Formy krystalu
 z matky tekutiny
 a jeho těla vznikají
 systematicky, pravidelně

a podle dobře
 definovaného vzoru,
 plánu, či designu –
 tak věrně vzoru,
 jako těla
 rostlin či zvířat.
 Jistota je přítomna
 v krystalické kreativní
 životní aktivitě.
 A nejenom že
 krystal tímto
 způsobem roste
 jako rostlina či zvíře,
 ale také se
 reprodukuje
 oddělením a odloučením,
 stejně jak činí jedinci
 nižších forem rostlinného
 a živočišného života.
 Rozlišující bod,
 mezi růstem
 a reprodukcí
 krystalických forem
 a těch vyšších forem života
 byl dosud vnímán
 následujícím způsobem:
 krystal přijímá
 své živiny
 z vnějšku
 a buduje svoji
 tělesnou strukturu
 na svém vnějším povrchu,
 zatímco nízké formy
 rostlinného a živočišného
 života přijímají
 živiny z vnějšku,
 ale budují
 svou tělesnou strukturu
 zevnitř.
 Kdyby měl krystal
 měkké jádro
 a zacházel s výživou
 stejným způsobem, jako
 nízké formy rostlinného či
 živočišného života (budování
 zevnitř) byl by téměř
 identický s dvojatomem;
 nebo kdyby dvojatom
 rostl z vnějšku
 a měl tvrdé jádro,

byl by považován
 za skutečný krystal;
 tedy, jak vidíte, je mezi nimi
 ve skutečnosti
 velmi malý rozdíl.
 A nyní hleďte!
 dokonce i tato definice
 bude zjevně vymazána
 objevem umělých
 živých krystalů,
 vyvinutých v laboratoři.
 Obezřetné vědecké testy
 zjistily, že je zde to,
 co je známo jako
 „únava pružnosti“ v kovech,
 která je zmírněna
 odpočinkem či „volnem.“
 Bylo zjištěno, že tato
 skutečnost se vztahuje také
 na žiletky, jejichž ostří
 se krátkým odpočinkem
 obnoví, tedy potvrzující
 starou „pověřivost“
 uživatelů žiletek.
 Bylo zjištěno, že
 vidličkové ladičky
 ztrácejí nadužíváním
 svoji schopnost vibrace,
 kterou krátký odpočinek
 obnovuje. Bylo zjištěno,
 že strojům ve válcovnách
 a továrnách prospívá
 občasný
 „den volna.“
 Bylo zjištěno,
 že kovy jsou náchylné
 k nemocem a infekcím
 a v některých případech
 bylo zjištěno, že byly
 skutečně otráveny
 a následně uzdraveny
 protilátkami.
 Bylo zjištěno,
 že okenní sklo, zvláště
 jemně tvrzené sklo
 chrámových oken,
 podléhá infekční nemoci
 šířící se z jedné okenní
 tabule na druhou a vedoucí
 k rozpadu

materiálu skla.
Bylo zjištěno,
že nástroje pracujících
prodělávají vyčerpání
a že jsou lepší
po občasném volnu
nebo delší pauze.
Každý všímavý mechanik
pozoroval
určité výstřednosti
u konkrétních strojů, které
potřebují „domlouvání.“
Nejpřesvědčivější
vědecká zpráva o tomto
zajímavém tématu,
alespoň dle dosavadních
znalostí spisovatele,
je ta, která cituje
slavné série
experimentů prováděných
na takzvané
„neživé hmotě,
před několika lety
a které jsou zaznamenány
v knize s názvem
„Odezva v živém
a neživém,“
vědci, kteří prováděli
experimenty, profesorem
J. Chunderem Bosem
z Kalkatské univerzity,
který ve vědeckém světě
zastává
vysoké postavení.
Experimenty profesora
Bose vzbudily
ohromný zájem
v prominentních vědeckých
kruzích a velmi pomohly
podepřít
závěry ostatních vědců,
kteří říkali,
že „nic takového
jako mrtvá hmota
není.“
Postupujíc od
základního postulátu,
že nejlepší a jediný skutečný
test přítomnosti života
je odezva hmoty

na vnější stimuly,
demonstroval
profesor Bose,
že v mnoha případech
takzvaná
neorganická hmota, jako
kovy, minerály, apod.,
dává odezvu
na takové stimuly,
což je podobné, ne-li
vskutku identické
odezvě hmoty
složené z těl
„živých“ zvířat, rostlin
a lidí.
Vynalezl určitý
velmi citlivý přístroj
na zaznamenávání
a měření takových reakcí,
zaznamenávající je
jako křivky
na navíjející se válec.
V těchto experimentech
použil ten
nejcitlivější
vědecký přístroj,
zvaný galvanometr.
Galvanometr
zaregistruje
to nejslabší podráždění
nervové hmoty,
nebo živého svalu;
a experimenty dokázaly,
že také zaznamenával
střídání
minerálů, kovů, atp.,
podrobených stimulaci
vnější silou;
kdy křivky či stopy
byly prakticky identické
ve všech případech.
Profesor Bose udává,
že když připojil
galvanometr
ke kusům různých kovů,
dávaly podobnou odezvu,
když do nich udeřil, či s nimi
kroutil; čím větší
stupeň podráždění
způsobeného v kovu,

tím větší
míra odezvy.
Měli bychom brát na vědomí,
že živý nerv či sval
reaguje a registruje
přesně tím samym způsobem
a jak jen dosud
přístroj signalizoval,
odezva svalů,
nervu, kovu a minerálu
byly stejné.
Stejně jako nerv
zaznamenával „vyčerpání“
po často opakované
stimulaci, to samé registroval
i kov či minerál.
A stejně jako nerv
či sval zaznamenali
obnovení síly
po odpočinku, ta samé
registroval i kov či minerál.
Všem záměrům a účelům
dala „živá“
a „neživá“ hmota
stejnou odezvu
a důkaz „života.“
Navíc, přístroj
odhalil něco jako
„tetanus“ v kovech,
způsobený opakovanými
úderými; zotavení po odpočinku
bylo také zaznamenáno.
Navíc, několik kovů
zaznamenalo vyčerpání
z jiných příčin;
a v některých případech
kovy vykazaly
účinek otravy,
zotavení použitím
protilátka a také
známky vzrušení či
intoxikace
z jiných forem
stimulací.
Experimenty také
ukázaly, že kovy
projevují stav
podobný spánku;
že mohou být zabity;
že projevují

strnulost a lenivosť;
že sa vzbouzejú a môžu
býť vybudzeny k aktivitě;
že môžu býť stimulované,
posíleny,
oslabeny, omámeny
či intoxikované;
že trpí pod extrémním
chladem či horkem;
že reagujú na prítomnosť
některých drog
stejně jako živé rostliny
a zvířata.

Kus oceli podrobené
účinku otravy
zaznamenal
na citlivém přístroji
postupné chvění
a slábnutí, vyústující
v konečnou smrt,
stejně jako je tomu
u kusu živočišné hmoty,
nebo tělesného orgánu
zvířete, nebo kusu
živé hmoty
rostliny.

Když byl vzkříšen,
než bylo příliš pozdě,
odezva kovu
byla stupňovitá, stejně
jako tomu bylo u svalů.
Nejzajímavějším faktem
je vyjádření
experimentátora,
že dokonce i jedy,
které sloužily k „zabití“
kovů, ukázaly stejnou
citlivost na působení
jiných jedů
a bylo zjištěno, že
sami mohou býť
„zabity“ jinými jedy.
Avšak v případě
těchto
„zabití“ kovů
se molekulární struktura
zjevně nezměnila,
stejně jako není dotčena
obdobná struktura
ve zvířecí tkáni –

v obou případech
bylo zjevně způsobeno,
že „něco uvnitř“ hmoty
přestalo fungovat,
„něco“ co může býť
zváno „duší“, stejně
jako jakýmkoliv
jiným názvem.
Běžný student
chemie a fyziky
je seznámen
s tím, co je nazýváno
„metalická vegetace“,
zejména v případě
„olověného stromu“,
ve kterém se projevuje
prítomnosť
rostlinných forem z hlediska
kyselých roztoků určitých
metalických látek.
V případě
„olověného stromu“
je umístěn kyselý roztok
acetátu olova
do lahve se širokým hrdlem,
ze zátky
této lahve
vede dolů
kus měděného drátu,
na jehož konci
je zavěšen kus zinku,
který visí uprostřed
olověného roztoku.
Když je láhev zašpuntována,
měděný drát
začíná býť obklopen
růstem
metalického olova,
blízce připomínajícím
velmi jemný mech,
kdy tento mech postupně
nabude větve a větévký
a nakonec listoví, nakonec
se vytvoří miniaturní
keř či strom.
Jiné metalické roztoky
vytvářejí obdobné úkazy.
Ledek, vystavený účinkům
polarizovaného světla,
na sebe bere tvary blízce

připomínající orchidej.
Krystaly mrazu
formují na okenních tabulích
tvary lupení,
větviček, jehličí,
květů, květin, atd.
Mnohé kovy mají sklon
krystalizovat do forem
vegetačního růstu;
a to je obzvláště důležité,
když si připomeneme,
že krystaly
začínají býť
moderní vědou
považovány
za „téměř živé“,
jak je poznamenáno
v předchozím oddílu
této kapitoly.
Vědecké časopisy
před několika lety
obsahovaly zmínky
ohledně zajímavého
experimentu, provedeného
německým vědcem,
užívajícím určité metalické
soli. Vědec podrobil
soli účinku
galvanického proudu
a byl ohromen, když zjistil,
že okolo záporného pólu
či katody baterie,
se začaly shlukovat
částice
metalické soli
do tvaru
miniaturní houby
se stopkou a kloboukem
jako deštníkem.
Tyto metalické houby
nejdříve vykazovaly
transparentní vzhled,
ale postupně
získaly barvu,
a nakonec nabyly
na stopkách
barvu světlé slámy
se světle červenou barvou
na vršku deštníku
a s jemně růžovým

odstínem pod povrchem.
Ale ten nejvíc ohromující
rys toho jevu
bylo to, že metalická
houba měla jemné žíly
drobných trubic
probíhajících podél
vnitřku stopek,
skrze které
byla přiváděna
výživa a další materiál
pro růst
– houba tak byla
živena zevnitř,
jak je tomu v případě
skutečné plísňové houby.
Zdálo se, že ve všech
záměrech a cílech
byly tyto metalické houby
prakticky spojující
vazbou mezi
minerálním
a rostlinným životem.
Jak bylo stanoveno
jinde v této kapitole,
moderní věda nyní
stojí na prahu
objevu (prostřednictvím
skutečného laboratorního
důkazu), že není nic takového
jako „neživá“ hmota –
a že všechno je živé.
Navíc věda přichází
velmi blízko k místu,
kdy bude vnímat
pravdu starého
okultního axiomu, že
„Všechna síla je síla vůle,“
a že pohyby elektronů,
atomů, molekul
a spousty hmoty
jsou jako odpověď
na vnitřní „cítění“
vyplývající z přitažlivosti
nebo odpuzování k či od
jiných forem hmoty
a působení „vůle“
v odpověď na to.
Tvrzení materialistů,
že život a mysl

jsou jen pouhými kvalitami
hmoty a je možné je nalézt
ve všech formách
hmotných objektů,
je třeba pouze obrátit,
aby odhalilo pravdu,
odedávna pronášenou
dávnými okultisty,
konkrétně že hmota
je jen pouhé vnější roucho
duše (života-mysli)
a že všechny materiální
formy jsou obdařeny
životem a myslí.
Koncepce materialistů
je pouhou
obrácenou pyramidou
omylu,
zatímco koncepce
okultistů je
pevně postavena
a v hlubokém klidu,
skutečná pyramida pravdy –
ta skála věků, která nemůže
být nikdy převrácena,
neboť spočívá přímo
a pevně na věčné
základně bytí.
Pamatuj si, ó žáku,
rosekruciánský aforismus,
že „Oheň je ve všem
a všude:
v jeho působišti
není nic
temného či chladného.“